

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2015. gada 2. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Direktīva 94/19/EK — I pielikuma 7. punkts —
Noguldījumu garantiju sistēmas — Dažu noguldītāju izslēgšana no noguldījumu garantiju sistēmas —
“Vadītāja” izslēgšana

Lieta C-127/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko Augstākā Tiesa (Latvija) iesniedza ar lēmumu, kas
pieņemts 2014. gada 12. martā un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 18. martā, tiesvedībā

Andrejs Surmačs

pret

Finanšu un kapitāla tirgus komisiju.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši Ž. K. Bonišo
[*J.-C. Bonichot*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*]
(referents) un K. Likurģs [*C. Lycourgos*],

ģenerālvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- A. Surmačs pats,
- Latvijas valdības vārdā — I. Kalniņš un L. Skolmeistare, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā — A. Sauka un *K.-P. Wojcik*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2015. gada 17. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda — latviešu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt I pielikuma 7. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes 1994. gada 30. maija Direktīvā 94/19/EK par noguldījumu garantiju sistēmām (OV L 135, 5. lpp.) ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 11. marta Direktīvu 2009/14/EK (OV L 68, 3. lpp.; turpmāk tekstā – “Direktīva 94/19”).
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp A. Surmaču un Finanšu un kapitāla tirgus komisiju (turpmāk tekstā – “FKTK”) par to, ka pēdējā minētā atteicās atzīt A. Surmaču par noguldītāju, kuram ir Direktīvā 94/19 paredzētās tiesības uz garantiju.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīva 94/19 tika atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 16. aprīļa Direktīvu 2014/49/ES par noguldījumu garantiju sistēmām (OV L 173, 149. lpp.). Tā kā tā tika atcelta tikai no 2015. gada 4. jūlija, Direktīva 94/19 pamatlietā joprojām ir piemērojama.
- 4 Direktīvas 94/19 preambulas pirmajā, sešpadsmitajā un astoņpadsmitajā apsvērumā ir noteikts:

“tā kā saskaņā ar Līguma mērķiem būtu jāveicina saskaņota kredītiestāžu darbības attīstība visā Kopienā, likvidējot visus ierobežojumus tiesībām veikt uzņēmējdarbību un brīvībai sniegt pakalpojumus, vienlaikus paaugstinot banku sistēmas stabilitāti un noguldītāju aizsardzību;

[..]

tā kā, no vienas puses, šajā direktīvā paredzētais zemākais garantijas līmenis tomēr nedrīkst atstāt pārāk lielu daļu noguldījumu bez aizsardzības gan patērētāju aizsardzības, gan finanšu sistēmas stabilitātes interesēs; tā kā, no otras puses, būtu neatbilstīgi visā Kopienā ieviest aizsardzības līmeni, kas dažkārt varētu veicināt kredītiestāžu nepareizu vadību; tā kā būtu jāņem vērā finansēšanas sistēmu izmaksas; tā kā varētu būt pamatoti noteikt saskaņotu zemāko garantijas līmeni [EUR] 20 000; tā kā varētu būtu vajadzīgi ierobežoti pārejas pasākumi, lai sistēmas varētu atbilst šim skaitlim;

[..]

tā kā dalībvalstīm ir jābūt iespējai garantijas, ko paredz noguldījumu garantiju sistēmas, neattiecināt uz dažām īpaši uzskaitītām noguldījumu vai noguldītāju kategorijām, ja tās neuzskata, ka minētajām ir vajadzīga īpaša aizsardzība;

[..].”

- 5 Saskaņā ar Direktīvas 94/19 3. panta 1. punkta pirmo daļu:

“Katra dalībvalsts nodrošina to, ka tās teritorijā tiek ieviesta un oficiāli atzīta viena vai vairākas noguldījumu garantiju sistēmas. [..]”

- 6 Šīs direktīvas 7. panta 1. un 2. punktā bija noteikts:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka katra noguldītāja noguldījumu kopapjoma segums ir vismaz EUR 50 000, ja noguldījumi nav pieejami.

[..]

2. Dalībvalstis var noteikt, ka garantiju var neattiecināt uz dažu kategoriju noguldītājiem vai noguldījumiem, vai arī tiem var piešķirt zemāku garantiju līmeni. Šie izņēmumi ir uzskaitīti I pielikumā.”

- 7 Minētās direktīvas I pielikumā ir uzskaitīti tās 7. panta 2. punktā paredzētie izņēmumi. Kā vieni no noguldījumiem, uz kuriem var neattiecināt garantiju, šā pielikuma 7. punktā ir norādīti “pašas kredītiestādes direktoru, vadītāju, personiski atbildīgu locekļu, personu, kam pieder vismaz 5 % kredītiestādes kapitāla, personu, kas atbild par kredītiestādes uzskaites dokumentu likumos noteikto revīziju veikšanu, un noguldītāju, kam ir līdzīgs statuss citās tās pašas grupas uzņēmējdarbībās, noguldījumi”.
- 8 Tāpat Direktīvas 94/19 I pielikuma 8. punktā ir noteikts, ka garantiju var neattiecināt uz “tuvu radnieku un trešo personu, kas darbojas 7. punktā minēto noguldītāju vārdā, noguldījumiem”.

Latvijas tiesības

- 9 Latvijas tiesībās Direktīva 94/19 ir transponēta ar Noguldījumu garantiju likumu. Noguldījumu garantiju fondu veido likuma 7. pantā minēto subjektu iemaksas. Šā fonda pārvaldīšanu, kā tas norādīts šā likuma 1. panta 7. punktā, nodrošina FKTK.
- 10 Šā paša likuma 17. panta 4. punktā ir paredzēts, ka no minētā fonda atlīdzība netiek garantēta par “noguldījumiem, ko izdarījuši noguldījumu piesaistītāja akcionāri, kuriem noguldījumu piesaistītājā ir būtiska līdzdalība, padomes un valdes priekšsēdētājs un locekļi, iekšējā audita dienesta vadītājs, sabiedrības kontrolieris un citi noguldījumu piesaistītāja darbinieki, kuri plāno, vada un kontrolē noguldījumu piesaistītāja darbību un atbild par to”.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 11 2011. gada 21. novembrī FKTK pieņēma lēmumu Nr. 278 par finanšu pakalpojumu sniegšanas apturēšanu akciju sabiedrībā “Latvijas Krājbanka” (turpmāk tekstā – “banka”). Šajā datumā A. Surmačs ieņēma bankā viceprezidenta starptautisko un finanšu tiesību jautājumos amatu. No lūguma sniegt prejudiciālu jautājumu izriet, ka A. Surmačs bija tieši pakļauts valdes priekšsēdētājam un ka viņš pats bija valdes loceklis pirms stāšanās viceprezidenta amatā, kuru viņš ieņēma FKTK lēmuma pieņemšanas dienā.
- 12 Ar 2012. gada 5. janvāra lēmumu FKTK atzina, ka ieņemtā amata dēļ A. Surmačs nevarēja tikt atzīts par noguldītāju, uz kuru attiecas Noguldījumu garantiju likumā paredzētā garantija. Šis lēmums bija balstīts uz šā likuma 17. panta 4. punktu, saskaņā ar kuru šo garantiju nevar piešķirt finanšu iestādes darbiniekiem, kuri plāno, vada un kontrolē tās darbību.
- 13 A. Surmačs, apstrīdot šā FKTK lēmuma pamatotību tādēļ, ka viņa ieņemtais amats esot bijis tikai goda nosaukums bez iespējas izlemt kādus jautājumus, cēla par to prasību Administratīvajā apgabaltiesā, kura to noraidīja ar 2013. gada 24. aprīļa spriedumu.
- 14 A. Surmačs par Administratīvās apgabaltiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību iesniedzējtiesā, būtībā norādot, ka viceprezidenta amata pienākumu, tiesību un atbildības saturs konkrēts vērtējums būtu jāveic noteikt, ka viņam nebija nedz pilnvaru pieņemt saistošus lēmumus, nedz iespējas ietekmēt bankas darbību. Turklāt A. Surmačs uzskata, ka Administratīvā apgabaltiesa ir piemērojusi Noguldījumu garantijas likumu, neņemot vērā Direktīvas 94/19 7. panta 2. punktu un I pielikuma 7. punktu.

- 15 FKTK iesniedzējtiesā apgalvo, ka uz funkcijām, ko A. Surmačs bankā pildīja šā sprieduma 11. punktā minētā lēmuma pieņemšana laikā, attiecās Noguldījumu garantiju likuma 17. panta 4. punktā ietvertais izņēmums un ka viņš ir uzskatāms par “vadītāju” Direktīvas 94/19 I pielikuma 7. punkta izpratnē. Turklāt atbilstoši FKTK norādītajam, novērtējot garantijas izņēmumu, ir jāņem vērā ne tikai A. Surmačam formāli piešķirtās pilnvaras, bet arī viņa iespējamā neformālā ietekme uz bankas darbību.
- 16 Šādos apstākļos Augstākā tiesa nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 94/19/EK par noguldījumu garantiju sistēmām I pielikuma 7. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tajā noteiktais to personu uzskaitījums, kuras ir atzīstamas par ar attiecīgo kredītiestādi saistītām personām, kurām ir liedzamas tiesības uz garantēto atlīdzību, ir izsmelšošs?
 - 2) Vai personu, kurai atbilstoši amata aprakstam ir tiesības plānot, koordinēt un pārraudzīt nevis kredītiestādes darbību kopumā, bet kādu kredītiestādes darbības virzienu vai funkcijas izpildi, tomēr nav paredzēta iespēja dot rīkojumus vai pieņemt citām personām saistošus lēmumus, var atzīt par kredītiestādes vadītāju vai citu personu atbilstoši Direktīvas I pielikuma 7. punktam? Vai ir nozīme konkrēta kredītiestādes darbības virziena vai funkcijas saturam?
 - 3) Vai Direktīvas I pielikuma 7. punkta interpretācija ir tāda, ka dalībvalsts var liegt garantētās atlīdzības izmaksu personai, kura atbilstoši amata aprakstā paredzētajiem amata pienākumiem un tiesībām nav atzīstama par vadītāju, tomēr tai faktiski ir bijusi būtiska ietekme uz kredītiestādes vadītāju vai personiski atbildīgu personu būtiskiem lēmumiem? Vai šajā kontekstā nozīmīga var būt ietekme, kurai ir tikai neformāls raksturs, kas izriet no personas autoritātes, zinātības un informētības par kredītiestādes darbību?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 17 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai noguldījumi, uz kuriem attiecas Direktīvas 94/19 I pielikuma 7. punktā paredzētie izņēmumi, tajā ir uzskaitīti izsmelšoši un tādēļ dalībvalstis savās valstīs tiesībās nevar paredzēt citas noguldītāju kategorijas, kurām ir piemērojams izņēmums no noguldījuma garantijas.
- 18 Vispirms ir jānorāda, ka Direktīvas 94/19 preambulas astoņpadsmitajā apsvērumā ir paredzēts, ka ir iespēja garantiju sistēmas neattiecināt uz dažām noguldījumu vai noguldītāju kategorijām. Atbilstoši šim apsvērumam šādi noguldījumi vai noguldītāji ir ierobežojoši jāuzskaita.
- 19 Šajā ziņā Direktīvas 94/19 7. panta 2. punktā dalībvalstīm ir ļauts noteikt, ka garantiju var neattiecināt uz dažu kategoriju noguldītājiem vai noguldījumiem vai arī tiem var piešķirt zemāku garantiju līmeni, un ir precizēts, ka šie izņēmumi ir uzskaitīti šīs direktīvas I pielikumā. No šīs tiesību normas teksta nekādi neizriet, ka minētajam uzskaitījumam ir orientējošs raksturs, nedz arī tas, ka dalībvalstis var paplašināt I pielikumā paredzētās noguldījumu un noguldītāju kategorijas.
- 20 Vēl ir jāatgādina, ka paskaidrojumu, kuri pievienoti Komisijas 1992. gada 4. jūnija [direktīvas] priekšlikumam (COM(92) 188, galīgā redakcija, OV C 163, 6. lpp.), pamatojoties uz kuru vēlāk tika pieņemta Direktīva 94/19, 18. lapaspusē Komisija ir skaidri norādījusi, ka I pielikumā ietvertais izņēmums no garantiju sistēmas saraksts “ir ierobežots un dalībvalstis varēs neattiecināt garantijas tikai uz tajā minētajām iestādēm un personām”, un jebkura cita izslēgšana būtu pretrunā direktīvai.

- 21 Visbeidzot, no Direktīvas 94/19 preambulas pirmā apsvēruma izriet, ka tai ir divkāršs mērķis – nodrošināt noguldītāju aizsardzību kredītiestādēm uzticēto noguldījumu nepieejamības gadījumā un paaugstināt banku sistēmas stabilitāti.
- 22 Šajā nolūkā šīs direktīvas 3. panta 1. punktā ir pieprasīts dalībvalstīm nodrošināt to, ka to teritorijā tiek ieviesta viena vai vairākas noguldījumu garantiju sistēmas. Atbilstoši minētās direktīvas 7. panta 1. punktam šīm sistēmām ir jānodrošina minimāla atlīdzības summa katram noguldītājam EUR 50 000 apmērā.
- 23 Atkāpjoties no šā noteikuma, Direktīvas 94/19 7. panta 2. punktā un I pielikumā ir paredzēts, ka dalībvalstis drīkst neattiecināt garantiju uz dažu kategoriju noguldītājiem vai noguldījumiem.
- 24 Tā kā Direktīvas 94/19 I pielikumā paredzētās kategorijas ir izņēmums no vispārīgā noteikuma, kurš paredzēts minētās direktīvas 3. pantā, tās ir jāinterpretē šauri (pēc analogijas skat. spriedumu *Fastweb*, C-19/13, EU:C:2014:2194, 40. punkts).
- 25 Tomēr, kā savu secinājumu 35. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, Direktīvas 94/19 I pielikuma 7. punktā minētās kategorijas, lai noteiktu noguldījumus vai noguldītājus, uz kuriem neattiecas garantija, ir jādefinē funkcionāli. Līdz ar to noguldījuma garantijas var neattiecināt uz personām, kuras pilda funkcijas, ko, ņemot vērā valsts tiesības un dalībvalsts komerciālo praksi, var uzskatīt par tādām, uz kurām attiecas šajā pielikuma punktā minētie jēdzieni, neatkarīgi no pašu šādi pildāmo funkciju nosaukuma, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.
- 26 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka noguldījumi, uz kuriem attiecas Direktīvas 94/19 I pielikuma 7. punktā paredzētais izņēmums, tajā ir uzskaitīti izsmeloši un tādēļ dalībvalstis savās valsts tiesībās nevar paredzēt citas noguldītāju kategorijas, uz kurām, ņemot vērā pildāmās funkcijas, neattiecas šajā pašā punktā uzskaitītie jēdzieni, lai tām piemērotu izņēmumu no noguldījuma garantijas.

Par otro un trešo jautājumu

- 27 Ar savu otro un trešo jautājumu, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 94/19 I pielikuma 7. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstis var neattiecināt – kā uz vadītājiem vai personām, kas ietilpst vienā no pārējām šajā 7. punktā minētajām kategorijām, – šajā direktīvā paredzēto garantiju uz noteiktām personām tādēļ, ka attiecīgajā kredītiestādē tās pilda noteiktas funkcijas, tādas kā tās, ko pildīja prasītājs pamatlietā.
- 28 Šajā ziņā saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un ar tiesisko regulējumu, kurā šī norma ir ietverta, izvirzītie mērķi (spriedums *Rosselle*, C-65/14, EU:C:2015:339, 43. punkts un tajā minētā judikatūra). Savienības tiesību normas vēsturiskais konteksts arī var būt viens no tās interpretācijas elementiem (spriedums *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Parlaments un Padome, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 50. punkts).
- 29 Vispirms ir jānorāda, ka, iepazīstoties tikai ar attiecīgās tiesību normas formulējumu vien, uz iesniedzējtiesas jautājumu nevar atbildēt pilnīgi. Proti, Direktīvas 94/19 I pielikuma 7. punktā ir tikai uzskaitītas noguldītāju kategorijas, uz kurām var neattiecināt garantiju, nesniedzot papildu norādes par iemesliem, ar ko jābūt attaisnotai šādai neattiecināšanai, vai lomu un funkcijām, kas būtu jāpilda šiem noguldītājiem, lai uz tiem attiektos šajā tiesību normā paredzētais izņēmums. Šādi precizējumi neizriet arī no citiem Direktīvas 94/19 noteikumiem.

- 30 Savukārt attiecībā uz Direktīvas 94/19 mērķiem ir jāatgādina, ka atbilstoši tās preambulas pirmajam apsvērumam šā tiesiskā regulējuma mērķis ir aizsargāt noguldītājus to tiesiskajās attiecībās ar kredītiestādēm. Proti, tā kā lielākoties noguldītājiem trūkst informācijas vai kompetences, kas vajadzīga, lai izvērtētu tās kredītiestādes patieso finanšu stāvokli, ar kuru tiem ir darīšana, viņi nevar novērtēt šo kredītiestāžu maksātspējas riskus.
- 31 Šajā ziņā Direktīvas 94/19 preambulas astoņpadsmitajā apsvērumā ir paredzēts, ka dalībvalstis garantiju var neattiecināt tikai uz noguldītājiem, kuriem “nav vajadzīga īpaša aizsardzība”.
- 32 Visbeidzot attiecībā uz Direktīvas 94/19 vēsturisko kontekstu ir jāatgādina, ka Komisijas priekšlikuma (COM(92) 188, galīgā redakcija) pamatojumā ir noteikts, pirmkārt, 2. lpp., ka šīs direktīvas mērķis ir aizsargāt noguldītājus, “kuriem ir pārāk maz finansiālu zināšanu, lai nošķirtu spēcīgas kredītiestādes no mazāk spēcīgām”, un, otrkārt, 18. lpp., ka uz noteiktiem noguldītājiem, kas uzskaitīti I pielikumā, var neattiecināt garantiju, jo tos “ir grūti uzskatīt par aizsardzības vērtiem viņu kompetences trūkuma vai vājuma ekonomikas ziņā dēļ”. Tādējādi tajā ir acīmredzami sniegta atsauce uz personām, kas minētas Direktīvas 94/19 I pielikuma 7. punktā.
- 33 No šiem apsvērumiem izriet, ka fakultatīva garantijas neattiecināšana uz noguldītājiem, kas uzskaitīti minētajā Direktīvas 94/19 I pielikuma punktā, ir balstīta uz pieņēmumu, ka principā šīm personām ir tāds kompetences un informācijas līmenis par kredītiestādi, kurai tās uztic savus noguldījumus, kāda nav lielākai noguldītāju daļai. Līdz ar to ir jāuzskata, ka uz personām, kuras ietilpst vienā no Direktīvas 94/19 I pielikuma 7. punktā uzskaitītajām kategorijām, atbilstoši šai tiesību normai var netikt attiecināta garantija, ciktāl tām kredītiestādē pildāmo funkciju vai attiecību ar šo iestādi dēļ ir tāds informācijas un kompetences līmenis, kas tām ļauj zināt un novērtēt patieso finanšu stāvokli un ar šīs iestādes darbību saistītos riskus.
- 34 Šādu konstatējumu apstiprina citu Direktīvas 94/19 I pielikumā paredzēto izņēmumu izvērtējums. Tā viens no iemesliem, ar ko var attaisnot fakultatīvu “tuvu radnieku” un “trešo personu, kas rīkojas 7. punktā minēto noguldītāju vārdā”, izslēgšanu, ir tas, ka šiem subjektiem var būt zināma tā pati informācija, kas ir zināma minētajā 7. punktā uzskaitītajām personām.
- 35 Attiecībā uz tādas situācijas, kāda ir pamatlietā esošā prasītāja situācija, vērtējumu, ņemot vērā šos apsvērumus, no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka vienīgā Direktīvas 94/19 I pielikuma 7. punktā minētā personu kategorija, kurā viņš varētu ietilpt, ir “vadītāja” kategorija.
- 36 Šādos apstākļos ir jāatzīst, ka uz personu, kas ir tādā situācijā kā A. Surmačs, varētu neattiecināt Direktīvā 94/19 paredzēto garantiju, ja funkciju, ko persona pilda kā kredītiestādes vadītājs, dēļ tai varēja būt tāds informācijas un kompetences līmenis, kas tai ļauj zināt un novērtēt šīs iestādes patieso finanšu stāvokli, kā arī ar tās darbību saistītos riskus.
- 37 Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai situācijā, kas ir pamatlietas pamatā, ieinteresētajai personai bija šā sprieduma 33. punktā norādītā informācija un kompetence un vai tā bija šā sprieduma 35. un 36. punktā minētajā situācijā. Šim nolūkam minētajai tiesai ir jāņem vērā visi atbilstošie pamatlietas apstākļi un it īpaši A. Surmača ieņemamā amata apraksts, viņa faktiski veiktās darbības, kā arī viņa tiesiskās un faktiskās attiecības ar bankas valdi. Šajā saistībā jautājums par to, vai A. Surmačs ir atbildīgs par visām bankas darbībām vai tikai par konkrētu tās darbības jomu, ir tikai viens vērā nemamais aspekts iepriekš minētā vērtējuma veikšanā.
- 38 Ņemot vērā šos apsvērumus, uz otro un trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 94/19 I pielikuma 7. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstis var neattiecināt kā uz vadītājiem šajā direktīvā paredzēto garantiju uz tām personām, kurām pildāmo funkciju dēļ – lai arī kāds būtu to nosaukums – ir tāds informācijas un kompetences līmenis, kas tām ļauj novērtēt kredītiestādes patieso finanšu stāvokli un ar tās darbību saistītos riskus.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 39 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) **noguldījumi, uz kuriem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes 1994. gada 30. maija Direktīvas 94/19/EK par noguldījumu garantiju sistēmām ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 11. marta Direktīvu 2009/14/EK, I pielikuma 7. punktā paredzētais izņēmums, tajā ir uzskaitīti izsmeltoši, un tādēļ dalībvalstis savās valsts tiesībās nevar paredzēt citas noguldītāju kategorijas, uz kurām, ņemot vērā pildāmās funkcijas, neattiecas šajā pašā punktā uzskaitītie jēdzieni, lai tām piemērotu izņēmumu no noguldījuma garantijas;**
- 2) **Direktīvas 94/19 ar grozījumiem, kas izdarīti ar Direktīvu 2009/14, I pielikuma 7. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstis var neattiecināt kā uz vadītājiem šajā direktīvā paredzēto garantiju uz tām personām, kurām pildāmo funkciju dēļ – lai arī kāds būtu to nosaukums – ir tāds informācijas un kompetences līmenis, kas tām ļauj novērtēt kredītiestādes patieso finanšu stāvokli un ar tās darbību saistītos riskus.**

[Paraksti]